Ч. 205 Второк 12 (25) вересня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

за цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

за цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Гостина шаха у Відни. — Події в Хіні).

Бувший посол до ради державної з буковиньских менших посілостий п. Николай Василько здавав вчера перед своїми виборцями в Заставній посольске справоздане. В бесіді виголошеній на тих зборах заявив, що Русини не мають причини в ческо-німецкій борбі ставати по стороні Чехів. Ні один совістний політик не може тепер підпирати ческої політики, котра має на меті розбитє центрального парляменту. П. Васильковы ухвалили збори вотум довіря.

В Опаві відбула ся спільна нарада провідників польских і ческих не Шлезку, аби нарадити ся над справою виборів до ради державної. Ухвалено удержати солідарність шлезких Чехів і Поляків, помимо того що парляментарна правиця розбила ся була. Мужі довіря обох народностий визначать спільних кандидатів.

Заповіджені на вчера перед полуднем лови в цісарскім звіринци в Ляінс, не відбули ся з причини, що шах чув ся утомленим і бажав відпочати. По полудни відбув шах разом з дружиною проїздку по Пратері, а о 6-ій удав ся до Шенбруна на двірский обід, в котрім крім Цісаря і шаха взяли участь члени цісарского дому, богато достойників, ґенералиция і дружина шаха. Вечером відбула ся в шенбруньскім парку величава ілюмінация і спалено штучні огні; цісар, шах, члени дому цісарского і инші участники двірского обіду приглядали ся з замкової тераси величавому видовищи, котре згромадило множество публики. По ілюминациї шах попращав ся сердечно з Цісарем і сказав, що ледве находить слова по дяки за назрівнану гостинність і за то величаве приняте. Оба монархи кілька разів стискали собі руки. Попращавшись також з архикнязями і достойниками, шах відїхав до цісарскої палати у Відни. Нині відїздить шах до Будапешту.

Доносять з Шанґаю, що віцекоролі полудневих провінций, між ними Лігунчан подали до цісаря і цісаревої мемориял, в котрім означено яко головних виновників в теперішній верхобни: князя Туана, члена тайної ради Капію, ґубернатора провінциї Печілі ген. Юлю і ґенерала Тунфушіяна, того самого, що на чолі 20 тисячів войска заступив був дорогу до Пекіну союзним войскам. — Уряд справ заграничних в Вашинґтоні оповістив письма вислані до Німеччини, Росиї і Хіни в справі становища Сполучених Держав. У відповіди Німеччині зазначено, що покаране виновників злочинів в Пекіні конечне, аби забезпечити ся від повтореня таких злочинів. Американьске правительство бажає, аби то покаране узнано услівєм, котре аж при остаточнім полагодженю справи мало би бути виповнене. В письмі до Росиї сказано, що Сполучені Держави не мають тепер наміру переносити посольства з Пекіну до иншої місцевости. Всі три письма короткі, а відповідь німецкого правительства писана лагідно, аби відмова не видавала ся так різкою.

З руских кольоній в Парані.

(Дальше).

Тепер ще трошки о праці нашій місийній по других кольоніях руских.

Тамтого року, поміж иньшими, відбував о. Мартинюк чотиронедільну місию на рускій кольонії Люцені. Підчас місиї напали на него узброєні в револьвери і ножі шизматики польскі, на чолі зі своїм незаконним сьвящеником (а фаху шлюсаром а не сьвящеником) і хотіли забити. Наші люде ледви силою їх прогнали і мусіли вартувати день і ніч.

Тепер о. Мартинюка нема в Прудентополіс. Від 8. мая є в дорозі місийній по руских кольоніях параньских. Першу місию відбув на кольониї Ріо-Кляро. Звідтам поїхав на руску кольонію Жанґада (Jangada), де ще від чотирох літ Русини свого сьвященика не виділи. Виглядали его як спасеня, але страшно закінчила ся тая місия. Тиждень тому назад вичитав я в бразилійских і німецких часописах пражаючу для мене відомість, що в Жанґаді, де прибув руский сьвященик до Русинів на місию, напали солдати (вояки), почали стріляти і убили одного старенького чоловіка, девятьлі-

10)

ДВА АНҐЛІЙЦІ.

(З німецкого — Ернеста Райнгольда Яна.)

(Дальше).

Старий Турнбель, заплаканий, пестив свого сина, відтак обіймив Валерию і сказав:

— Ви уратували мені всьо, що маю найдорожшого. Жадайте всьо, що маю, а дам вам!

Валерия відповіла усьміхаючись:

— Ах, я нічого не стратила, що вимагалоби відшкодованя. Та дрібка пороху найдешевша річ, а хто перший приходить, той перший стріляє.

— Яка то дівчина! — не переставав Анґлієць повтаряти. Відтак підійшов до Фінка і почав ему дякувати: То красно з вашої сторони, сусіде! Ви прибігли сюди з рушницею, аби нас хоронити.

— То ні, пане Турнбель — відповів Фінк. — Я лиш задля остpожности взяв з собою оружиє, бо хотів бачити, що роблять анархісти на замку. Бо так називає вас обох незвістний автор листу, який я нині одержав.

При тих словах вийняв з кишені папір і подав старому, що зачудований скрикнув:

— Я?

— Так, ви!... Я вас обидив а ви зробили мені кривду. Але то не повинно здержувати нас від обопільного виповнюваня горожаньских обовязків, які мають порядні люди супротив трусливої голоти.

Сказавши то, поглянув згірдно на лікаря, що сів на лавку і отирав піт з чола.

Турнбель перечитав лист і сказав:

— Диви, диви!

Відтак перешукав свої кишені, добув звідтам лист і подав его Фінкови.

— Я маю також подібний лист. В нім подані ви, мій братанич і якась трета особа, котрої цілком нема, як анархісти. Письмо таке саме. Отже ми всі анархісти, а той чоловік остерігає одного перед другим!

— То нічого гадка, остерігати одного анархіста перед другим — засьміяв ся Фінк — Зраджує мудру голову!

— Простіть — відповів старий Турнбель. — Хто небудь то зробив, мужчина, чи женщина, то або скінчений ідиот, або падлюка, або незвичайно глупий.

— Нехай він сам вибирає собі що хоче, ми вдоволимо ся его глупотою. Она на всякий спосіб дуже сьмішна — сказав Фінк.

Др. Фарренкамп зірвав ся нагле з лавки і крикнув:

— Ох, моя память! Я цілком забув, що маю ще піти до кількох недужих!

Фінк удав, немов би лікаря цілком не було, і сказав до Турнбеля:

— Хто бреше, мусить мати добру память!

— Маю ще далеку дорогу — сказав Фарренкамп, обертаючись до дам і поглядаючи на годинник.

— А брехня має короткі ноги! — відповіла Елеонора в той самий спосіб як Фінк.

Фарренкамп відійшов.

— Напийте ся чаю, панни Криппензецер, на перестрах! — крикнула за ним Елеонора.

— Бувайте здорові, своячe! — крикнула Валерия — і стережіть ся надто великої одностайности в писаню рецепт. Всі ваші пациенти жалують ся, що всім їм записуєте одно і то само!

Таким чином був би воздух на замку знов доволі чистий, а бодай заручини Роберта з Валериєю не стрітили би були на непоборимі перепони, колиб старий Турнбель не був нараз запитав, в який спосіб дістав ся скажений пес на замок.

Як кождий досьвідний чоловік знає, любов цілком не скріпляє бистроумности, що найбільше хиба силу уяви. І длятого Роберт, почуваючи себе за одно з Валериєю, зробив ту похибку, що гадав немов би заслуга судженої була в силі змити в очах стрия всі его дотеперішні гріхи. Тому признав ся цілком отверто, що то він спровадив пса на замок в наукових цілях.

— Нерозважний чоловіче! — крикнув Фінк гнївно і цілком справедливо.

Гнів і обурене старого Турнбеля не дасть ся описати.

— Що? Що? — крикнув. Погадай, що ти говориш. Я всьо увірив тому клеветникови. Але коли би був то о тобі сказав, я був би его задушив. Утікай мені з перед очий, бо не знаю, що роблю!

І він справді кинув ся на братанича та хотів его схопити за сурдут, але Фінк заступив ему дорогу і не допустив до того.

тву дитину і богато ранили. Обурені часописи домагали ся інтервенциї чужосторонних аґенд консулярних. Я чекав на близші відомости від о. Мартинюка. Нині я отримав лист. О тій події пише о. Мартинюк коротенько: „Вислав я до отця лист по першій місиї на Ріо Кляро. В неділю по Вознесеню вечером станув я на Жанґаді між нашими — і то так плив я з Barra Feia нарівцем день один до Porto Uniao, а відтак пішки 36 кільометрів на кольонію Жанґаду.... Погода сприяла мені до праці підчас цілої місиї. Було зі мною ту ріжно: і захрип і ослаб, но Божа сила скріпляла мене так підчас місиї як і по місиї.... Більше грозило мені лихо ту, чим колись на Люцені. В Зелені сьвята, в неділю, о півночи, напали салдати, числом 13, на дім Стефана Микилити, родом з Бутин, і справили страшну, варварску різню. Казав я хлопцеви тоє всьо описати в листі до Пр Софронія. В хвили, коли се пишу, находжу ся вже в Rio-Klaro, при порті Barra Feia. Тут працював я вчера (26. червня) і нині, а завтра відходжу на другий висилал першої кольонії, і тут зачинаю другу місию“.

Згаданий хлопець Юрко Каровець, котрий товаришить о. Мартинюкови в подорожи місийний, пише: „Переночувавши на Жанґаді в перший хаті вашого Русина, на другий день (а то була неділя) пійшлисьмо в середину кольонії, щоби нашим бідним Русинам Службу Божу відправити. Але щож: нема ні каплиці, ні хати, ні стола, ні сьвічки. Пійшли Отець вибирати пляц на церков, Вибрали з людьми пляц і казали, щоби на другий день люде зійшли ся і поставили яку буду, щоби було де бодай Службу Божу відправити. На другий день люде зійшли ся, одні фойсовали (тяли ліс), другі плянтовали, треті землю звозили, і так за цілий день справили пляц На другий день зійшли ся знов, натяли прутів-ропцохів і спняли буду. На третий день, в середу, до полудня, пошили тую буду соломою, постарали ся о кілька сьвічок лоївок, якогось кавалочок стола, і Отець відправили Службу Божу, а пополудни зачала ся місия. В неділю, в самі Зелені сьвята Отець закінчили науки і люде вертали до дому. На дорозі двох людей злапали салдати і хотіли застрілити. Ті видячи, що нема ради, одному і другому салдатови дали поза уха так, що ті задерли ноги до гори, і самі зачали втікати. — З другого боку дороги вилетіло знов сімох салдатів (була то змова). Ті люде не мали вже як втікати і почали кричати. Недалеко мешкав Бразилiянин, вибіг з своїми синами, і один з синів дав салдатови ножем через плечі. Тоді салдати кажуть до Бразилійця: „ні, ми тілько так собі жартуємо“. Тимчасом тих двох людей втікло.

Того самого дня (по скінченій місиї) о. Мартинюк сповідали. Приходить чотирох салдатів до каплиці подивити ся і розглянути ся, де Отець ночують і чи богато є ще зібраних людий. Коби то було кому хоч прийшло на гадку, що сеї ночи хочуть салдати виправити нашим людям різню, тоби були або повтікали в ліси, або бодай були би собі приготовили яку зброю. Але ніхто не сподівав ся.

Вже була 11 година в ночи. Отець положили ся вже були, бо були по місиї дуже змучені. Впадають салдати насамперед до хати Отця. Побіч хати була кухня. Пукають в стіну до кухні і питають, чи ту ночує сьвященик. З середини відповіли, що не ту. Забрали ся і пійшли до хати дяка, думаючи, що о. Мартинюк там ночує, бо до тепер там ночували.

(Конець буде).

Новинки.

Львів дня 24-го вересня 1900

— **З Яєорова** пишуть: Вис. ц. к. Рада шкільна краєва рескриптом з дня 9 вересня 1900 до ч. 22.860, перемінила тутешну школу народну СС. Василиянок на пятиклясову школу видїлову і вже сего року створено окрему четверту клясу видїлову, а на другий рік буде отворена пята кляса видїлова.

— **В Ступках**, тернопільского повіта, відбуло ся на Рождество Пресьв. Богородиці посьвячене новозбудованої величавої церкви, заходом місцевого пароха о. Григория Чубатого, при участи кільканайцяти сьвящеників і великого здвигу народа з сусїдних громад. Церква без внутрішного украшеня стояла около 20.000 кор., а так дешевим коштом повело ся збудувати таку величаву церкву лише тим способом, що громади Дичків і Чернилів руский причинили ся доставою каменя (дичківского) до обниженя видатків.

— **Вистава і преміоване коний** відбули ся дня 14 с. м. в Товмачи. Надсподівано явило ся богато хлїборобів з гарними конятами, а се доказує, що така вистава придала би ся в Товмачи що року для заохоти селян. Першу і найвисшу нагороду в грошех одержав о. Сгуницкий з Огнїї, але зрік ся її в користь сільских господарів, а приняв лише медаль.

— **Конкурс** на посаду міского касиєра і ветеринаря оголошує маґістрат міста Калуша. Платня касиєра виносить 1.000 корон річно; а платня ветеринаря 600 корон і пять корон дието від кождого ярмарку. Подання можна вносити до 20 жовтня с. р.

— **Убийство в Коломиї.** Дня 16 с. м. повечерали ся в хатї міщанина Івана Козловского Юрко Стадниченко і Лев Турянський. Обиджений на чести Турянський виняв револьвер і положив трупом Стадниченка. Турянского увязнено і віддано судови.

— **Про страшний злочин із заздрости** якого допустив ся Італїянець Ґаетано Льонґо в Пастені, доносять заграничні газети слїдуючі подрібности: Коли Льонґо вернув з Америки і довідав ся, що его жінка була єму невірною, старав ся насамперед вивідати імена тих, що мали з нею якісь зносини. Перед жінкою удавав, що він на ню за то не гнїває ся, а она сама майже все єму розповіла. Тимчасом наспіла з Америки скриночка з двома револьверами і одною дубельтівкою. Незадовго по тім взяв ся Ґаетано Льонґо до своїх жертв. Першим був 21-лїтний Маттарочі. Льонґо стрілив до него з заду, а труп впав на поперек улиці. Коло копанки в селї, де звичайно жінки прали, стояла его жінка з якоюсь другою молодицею і розмавляла. Ґаетано прийшов до неї і крикнув: Гинь зрадницe! Перепуджена жінка сховала ся поза свою приятельку, але убийник прийшов таки близько і стрілив до неї в саму шию. Жінка йойкнувши впала на землю і в кілька хвиль померла. Убийник, котрий хиба вже з розуму був зійшов, роздер її рану руками і став ссати з неї ще теплу кров. По тім пішов він на обійстє родини Ґаттарачі, де не кажучи анї слова, застрілив обох братів Люіджі і Гаспара, котрі

— Він жартує! — відозвав ся Фінк. — То цілком не був скажений пес! Противно, дуже інтелїґентний пес, незвичайно совістний в удержуваню свого здоровля, вихований після всїх правил гиґієни, за водою аж пропадав, а до того не мав ні одного зуба.

Але красно вийшов Фінк на тім!

— Глупий чоловіче! — перебув єму гнївно старий. — То длятого би взяли рушницю?

— О сліпий случаю! — крикнув Фінк напів гнївно, напів сьміючись. — Сліпий случаю, коли не можеш зробити, аби та проклята рушниця зникла, то зішли сюди Аврору Кріппензецерівну, нехай розпізнає свого мопса.

Але Турнбель бігав як шалений і кляв:

— Нещастний! Ті фляшки повні отруї, той збір бактерий і заразин всяких пошестий, то страшне гнїздо пекла, то дика різниця — мусів відіткнути, бо засапав ся — всьо то, що я відкрив в твоїх комнатах, був би я тобі простив і був би забув о тім з вдячности для тої доброї дівчини, але то, то більше як злочин, того за богато!

— Я мав добрі наміри — відважив са Роберт боронитись. — Тисячам людий уратувати житя; через студії над скажениною — то чейже не злочин, лиш цілковита противність. Чи не славлять нинї Пастира, або Берінґа як добродіїв всеї людскости? Впрочім пес був на припоні, я его не випустив.

— Мій братанич спроваджує скаженого пса до дому, до мого дому? То за богато! — відповів мр. Турнбель.

— Университет в Цїриху, дав менї за мої заслуги — як каже — саме за ті студії, почетний диплом. Стрийку, простите менї?

— Простити? Ні, ніколи, до смерти не прощу.

За милим вступила ся Валерия.

— Коли заслуги вашого братанича, нічого не значать то моя сердечна просьба ще по може!

Она поцїлувала мр. Турнбеля в руку.

— Моя доню — відповів він — Турнбель, котрому ви уратували одинокого сина, сказав передше, що він віддасть вам всьо, що має. Его слово сьвяте на віки. Чого не маю, не можу і вам дати: ласки для того! Его, що мене обманював, висьмівав, не поважав, що загрожував житю мого одинокого сина, его — позбавляю права до наслїдства.

— Справдї, стрийку! — сказав Роберт блїднїючи — я тяжко заблудив. Але того я не надіяв ся.

Валерия приступила до него і сказала поважно:

— Ваш стрий сказав своє слово і оно важне на віки. Чи ви стоїте в се ще при тім, що перед пів годиною сказали до мене?

Роберт відповів вагуючись:

— Не лиш слово старшого Турнбеля але й слово его братанича важне на віки. Але...

— Досить! — перебила Валерия его бесїду. — Тепер при сьвідках заручую ся з паном Робертом Турнбелем, але під одним услівем.

— Перестаньте, панно Валериe! — просив Роберт. — Я бідний як церковна миш. З бактерий і бациль і найхоробрійша женщина не буде жити.

Але Валерия докінчила:

— Під услівем, що Роберт Турнбель прийме як позичку мою спадщину по матери для докінченя наук і аж коли випробує і пересьвідчить ся о тревалости своєї любви і о вірности судженої повінчає ся зі мною.

Старий Турнбель був зачудований.

— Анґел не дівчина — погадав собі і відозвав ся: — Ви не дали менї докінчити. Хоч я тамтому нїколи і під нїяким услівем не прощу...

Але Фінк перебив єму:

— Даруйте, пане; насамперед говорить отець. Ви лиш стрий, а навіть і того виреклись. Слухайтеж, дїти! Ви не просили мене о благословенє, коли заручували ся, але я дам вам его.— При тім обіймив дочку і Роберта.— Але я хотів би вам більше дати як благословенiє і тому прошу і вас і пана Турнбеля лишити нас тут з панною Роґґенґавзен на дві мінути самих. Обіцяйте менї всї явити ся знов тут, коли я закличу.

Позаяк старий Турнбель не хотів, аби пан Фінк сказав своє слово на послїдку, пристав на предложенє его і згодив ся заждати в огородї. А пан Фінк відійшов з панною Роґґенгавзен кілька кроків і сказав:

— Панно Роґґенгавзен, хочете мати обманця товаришем?

— Обманця? — спитала здивована. — Нїколи.

— То добре? — говорив Фінк поважно.— Длятого я виповню свій обовязок і чим скорше повідомлю старого, що пес не був скажений. Але що він менї не вірить, то мусите бути сьвідком.

І вже відвернув ся, аби прикликати мр Турнбеля, коли Елеонора вхопила его за рамя.

— Стійте! На що? — скрикнула. — Що поможе після вашої гадки таке поясненє? Вина Роберта буде така сама. В тім случаю заслугує на кару сам намір, всьо одно чи пес був скажений чи нї.

— Що старий зробить з правдою — відповів Фінк — не наша річ а его. Того наперед ні я не можу знати, ні ви, ні ніхто инший. Він єсть судиєю. Але правду мусить ся сказати, бо тут розходить ся о щасте і маєток чоловіка. А в тій справі ми одинокі сьвідки.

— Пане Фінк — відозвала ся Елеонора, усьміхаючись — а колиб я на то сказала, що вам тут розходить ся лише о то, щоби мати богатійшого зятя?

случайно стояли перед хатою. Жінка одного з них наробила крику і вбігла до хати засунувши двері за собою; але Льонґо виважив двері і стрілив до неї. а она впала нежива коло печи. Тепер взяв ся Льонґо шукати старого Ґаттараччі, але замість того, знайшов его доньку 23-літну Джованнїну, найкрасшу дівчину в цілім селї і крикнув до неї: Ти нуждевнице. коли не можу знайти твого батька, то гинь ти! — По сих словах стрілив кулею дівчинї просто в голову. Звідси побіг Льонґо до родини Перрікове Дженнаро. Перрікове мав бути найпершим коханком его жінки. Побачивши его, сказав: Твоя Аннунцията шле тобі поклін! — і по сих словах застрілив его на мі ци. На голос вистрілу прискочили родителї убитого до вікна, але й тій хвили дістали кожде кулею в лоб. Другому членови родини Перрікові'х удало ся утечи і він дав знати карабінерам (жандармам). Тимчасом застрілив Льонґо 25 лїтну Фабіяну Сараджено, з котрою любив ся, заким ще був оженив ся. Він приступив до неї та каже: Як би ти була віддала ся за мене, то не було би було всего того нещастя, подай менї руку! Дівчина, котра вже довідала ся була о его убийствах, не хотїла подати ему руки, а его взяла злість і він крикнув: Що, ти не хочеш менї подати руки? То я лишу тобі на памятку. — Сказавши то. стрілив до неї шротом; але дівчина заслонила собі лице рукою і так цілий набій дістала в руку. Аж тепер було убийникови досить крови і він втік в гори. Жандарми пустились за вим в погоню, але не могли его вислїдити. Тамтої неділї знайдено его тіло під брамою від кладовища. Послїдну кулю сховав був для себе. Крім завіщаня не знайдено при нїм нічого, злодії его зовсїм ограбили, забрали навіть револьвери і дубельтівку. Завіщане кінчить ся словами: Держава нехай не обходить ся люто з моїм сином, котрому я досить мало лишив. Най жиє Італія!

Відозва.

На тій публичній дорозї звертає ся Виділ Рускої Бурси ремісничої і промислової до своїх родимців о поміч не материяльну а лиш моральну, котрої чейже жадна патріотична одиниця не може відказати. — Як всї наші початкові інституциї так і наша Бурса не може як слїд розвинути ся і боре ся з недостатками, бо потребуючих є богато а добродіїв мало. Обяв сей не дивує нас, бо патріотична руска суспільність має не одну складку до збираня — має їх богато навіть дуже богато, а впрочім така хвилева поміч не поставить нашу институтуцю кріпко. Нам потреба проте помочи від институций публичних, котрі мають на се фонди і можуть рік річно прийти нам в поміч. Передовсїм повинні нам прийти а поміч краєві і повітові инстититуциї східної части краю, бо фонди, стоячі до їх розпорядимости зложені переважно руским населенем сего краю, і оно має повне право домагати ся, щоби часть тих фондів обертали здадані институциї на рускі цїли подібно як обдаровують ними польскі стоваришеня. — Для того ми віднесли ся окремим письмом в червни с. р до всїх Рад повітових східної части краю з просьбою о субвенцию на цїли нашої бурси На жаль до нинї всего три Ради повітові пожертвовали датка на ту цїль а то: Рада повітова в Жовкві 50 К., Теребовля 30, Збараж і Рудки по 10 К., всї прочі не полагодили до нинї нашого письма. — А прецінь в кождій Радї і в кождім чи Видїлї маємо Русинів патріотів, котрі повинні би допильнувати сеї справи, що тим лекше прийшло би їм, бож се розходить ся о даток не для політичного товариства але для институциї, котра не лиш нашій суспільности, але цїлому загалови віддасть не аби яку прислугу коло вихованя поколїня добрих ремісників і горожан.

Звертаємо ся проте до всїх Русинів членів Рад повітових з горячою просьбою, щоби заняли ся щиро сею справою, щоби допильнували еї ухвали і старали ся перевести прихильну ухвалу в кождій Радї повітовій.

Віримо, що голос наш не пролунає безслїдно -- бож ми відзиваємо ся до Вас не лиш від Виділу Бурси, але і від соток тисячів молодців, що раді би чогось навчити ся а для браку средств чекає їх нужда пролетарияту.

Родимцї незабувайте на нашу Бурсу!

За Виділ:

Василь Нагірний. *Іван Бачиньский.*

Пан Фінк поглянув на неї зачудований, відтак здвигнув раменами і відповів:

— В такім случаю ви би мене обидили, але не вдержалиб, аби я сказав правду.

— Добре! — говорила Елеонора дальше з удаваною злобностию. — А якби я противно сказала, що тоді старий імовірно простить братаничеви і зробить его знов своїм наслїдником, але під услівем, що він вирече ся вашої дочки, бож на его погляд она в такім случаю не має ніякої заслуги — що сказалиб ви тоді?

Пан Фінк хвильку завагував ся, бо не знав, чого она хотїла Але відтак відповів спокійно:

— То само. Лише що ви не обидили'б мене

Тепер сказала Елеонора засоромлена:

— А як би я вам сказала: Пане Фінк, ви честний чоловік, ваше серце повне благородности і длятого що ви чоловік чести, приймаю ваше предложене, яке ви менї зробили там під тим деревом?

При тих словах ціле еї лице спаленїло.

— Чи то можливе? — крикнув фабрикант, хапаючи еї за руку і поглянув їй в очи.

А Елеонора шептала:

— Чи не було би то нерозумно, коли би пан Фінк з своєю вірною товаришкою гадав скорше о инших обовязках, як о найпершім: в який спосіб приготовити діти на то, що будуть мати мачоху?

— Боже! — крикнув урадований фабрикант і хотів Елеонору притиснути до грудий.

Але она задержала его і говорила дальше:

— Колиб він насамперед гадав о поясненю, котрим представив би дітям їх будучу матір в сьмішнім сьвітлї і зрадив би дочці, що еї будуча матір була о неї заздрістна? А судженому дочки зрадив би, що его будуча теща, коли ще не знала пана Фінка, була така глупа...

Елеонора не докінчила того реченя і укрила паленїюче лице на груди фабриканта.

— Досить, досить! — перебив Фінк урадований. — Ні, ні, вітцївска і материна повага не може бути нарушена. І так маємо в наших дітях анархістів. Ви кажете правду і по вінчаню буде ще час старого улагодити. Покараймо насамперед упертого, повідомляючи его що Фінк, той ненавистний фабрикант мила, забирає ему его шляхотского любимця. — Відтак плеснув в долонї і крикнув:

— Діти ходіть! Просимо сюди, пане Турнбель!

Валерия, Роберт і мр. Турнбель надійшли з ріжних сторін і не знали, що то всьо має значити.

Тепер промовив Фінк торжественним голосом:

— Діти, насамперед мусите і вашу будучу матір попросити о благословенїе.

Здоймив капелюх і з пошаною вказав на панну Роґенгавзен.

Всї троє видивили ся зачудовані. Валерия і Роберт глядїли то на паленїючу панну Роґенгавзен то на веселого пана Фінка. Відтак спитав Роберт непевним голосом:

— Нашої будучої?... Матери? — спитала рівночасно Валерия дивуючись.

— Так, ось она стоїть перед вами відповів Фінк.

Валерия з окликом радости кинула ся Елеонорі на шию.

— Люба Елеоноро!

— Люба, дорога Валерие! — роздав ся рівночасно голос панни Роґенгавзен.

(Конець буде).

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 24 вересня. Цїсар надав шахови перскому і великому везирови великі хрести ордеру сьв. Стефана. Прочі члени дружини одержали також ордери. З своєї сторони роздав шах також богато відзначень, між иншими одержали ордери архикняжнї: Елисавета, Мария і Ізабеля.

Таку 24 вересня. Дня 19 с. м. видано проклямацию, в котрій оповіщено, що Лїгунчан всьо упорядкує. Чужинцї вже занехали военних кроків, хіньских вояків вже розпущено і они небавом вернуть домів. Треба тепер знов поотвирати всї склепи.

Париж 24 вересня. Вчера скінчило ся приняте 22.000 начальників громад президентом Любетом. Половину їх приймив ще в суботу. Всї підносили оклики в честь Любета і републики.

Пекін 24 вересня. Дня 14 с. м. відійшов звідси до Тієнтсіну полк російскої піхоти і одна батерия артилериї.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Кревхевецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність стверджено̂ї вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улїпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким зобовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Реймонта, Севера (Ігн. Мацїйовского), Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Условія передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою:	
Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).